



Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

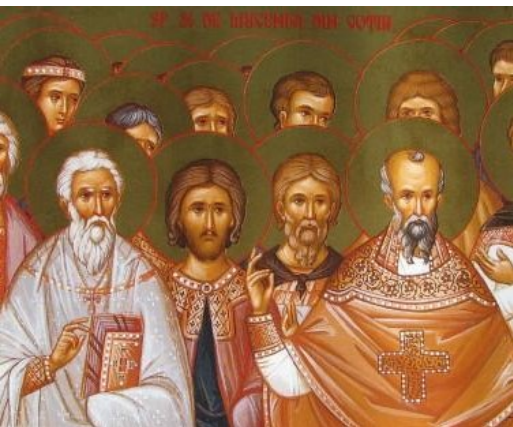
PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica întâi după Rusalii
(a Tuturor Sfinților)



Omnia are atata sfințenie câtă rugăciune
are în el.

PĂRINTELE IUSTIN PÂRVU



Preot Ion Cârciuleanu | Doxologia.ro

Din ziua de Rusalii, Duhul Sfânt vine necontenit în lume și rămâne în lume. El este Dătătorul vieții veșnice, Izvorul bunătăților și Mângâietorul oamenilor. Cu ajutorul Duhului Sfânt, putem să ne ridicăm pe treptele desăvârșirii până la asemănarea cu Dumnezeu.

Aceasta este sfințenia, pe care au atins-o Sfinții pe care-i pomenim în această zi, numită Duminica Tuturor Sfinților.

Sfinții, așa cum arată Evanghelia de astăzi, L-au mărturisit pe Domnul înaintea oamenilor, L-au iubit pe Dumnezeu mai întâi de toate și luându-și crucea, L-au urmat pe Iisus (cf. Matei 10, 37-38). Ei au renunțat la cele pământești, primind moștenirea vieții veșnice (cf. Matei 19, 29). De aceea, îi cinștim și le facem pomenirea cu cântări de laudă. [...]

Pe tot parcursul timpului, până la a doua venire a Mântuitorului nostru, Sfinții, prin înaltul nivel de trăire spirituală la care au ajuns, reprezintă pentru lume un permanent apel la sfințenie, la trăirea și aprofundarea credinței, un viu îndemn la îmbunătățirea vieții, la înduhovnicire.

Prin tot ceea ce au realizat, Sfinții au arătat că sfințenia este, într-adevăr, posibilă. Ea nu este un privilegiu dat numai anumitor persoane, ci o posibilitate la îndemâna fiecărui creștin, care dorește să se angajeze ferm pe calea îngustă a mântuirii.

Prin rugăciunile lor, prin exemplul personal, prin implicațiile modelului de viață pe care îl propun, Sfinții îmbogățesc lumea cu un spor de credință, de speranță, de curăție. Ei sunt cartea vie a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în lume. Ei ne arată că, prin Duhul Sfânt, putem birui răul și păcatul, devenind astfel oameni duhovnicești.

Noi, creștinii, avem datoria morală să-i cinștim pe Sfinți, ținând ziua pomenirii lor, cinștindu-le moaștele, zidind biserici cu hramul lor, purtându-le numele cu evlavie. De asemenea, îi putem venera făcând pelerinaje la mormintele lor, chemându-i în rugăciuni ca să mijlocească pentru noi și punând casele și familiile noastre sub ocrotirea lor.

În Duminica Tuturor Sfinților, vă îndemn cu Sfântul Apostol Pavel: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13, 7).

Mihai Eminescu



14 cuvinte ale Părintelui Patriarh Daniel despre poetul Mihai Eminescu



Luni, 15 iunie, se împlinesc 131 de ani de la moartea marelui poet Mihai Eminescu. Vă prezentăm în continuare câteva cuvinte despre „Lucefărul poeziei românești” rostite de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel”.

- Mihai Eminescu împreună cu Ioan Slavici au fost printre primii intelectuali români care au lansat și susținut ideea construirii unei catedrale naționale.
- Mihai Eminescu a fost și rămâne modelul românului dornic de cunoaștere universală și în același timp un fidel păstrător al identității sale naționale.
- A recunoscut și apreciat constant rolul Bisericii în dezvoltarea culturii și a limbii române ca veșmânt viu al învățăturilor de credință și al cultului liturgic.
- Eminescu ne cheamă azi să iubim limba română, să o cunoaștem temeinic și să o cultivăm cu iubire și respect, ea fiind Patria spirituală a identității și demnității noastre naționale.
- Eminescu a avut și cultivat o admirație deosebită față de istoria poporului român.
- Mihai Eminescu ne îndeamnă azi să iubim frumusețile pământului românesc, să le păstrăm, să le apărăm de distrugerii și să le cultivăm pentru ca din frumusețile naturii să primim inspirație pentru a cultiva și frumusețile sufletului.
- Mihai Eminescu era un critic aspru al nedreptăților sociale.
- Iubit și prețuit de oamenii Bisericii de la vârsta fragedă a copilăriei și până la sfârșitul vieții, Eminescu a fost la rândul său un iubitor și apărător al Bisericii.
- Eminescu ne îndeamnă să fim patrioți români autentici și în același timp deschidere spre a învăța ceea ce este bun și la alte popoare.
- Permanent viu în memoria colectivă ca poet, Mihai Eminescu a fost în același timp un mare jurnalist, publicistica lui fiind o adevărată enciclopedie.
- Făuritor al limbii române literare moderne, Eminescu a înțeles că între multe daruri moștenite de la înaintași în patrimoniul spiritual al neamului românesc, cel mai mare dar este limba națională în care ne exprimăm identitatea și comuniunea între generații, în care chemăm pe Dumnezeu în rugăciune, în care descriem frumusețile locurilor natale și ale sufletului românesc.
- Mihai Eminescu a fost și rămâne un mare creator de sinteze perene, care i-au permis să fie în același timp un mare patriot român și un om universal.
- Mihai Eminescu a apărat adesea Biserica, spunând: „Cine combate Biserica și ritualele ei poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu este!”.
- Prin urmare, Eminescu ne îndeamnă să fim patrioți români autentici și în același timp deschidere spre a învăța ceea ce este bun și la alte popoare. (Basilica.ro)

Pe urmele sfinților



La ce ajută sfinții?

Traducere și adaptare: Pr. Lucian Filip (Doxologia.ro)

Sursa: <http://onbehalfofall.org>

Chiar dacă toți oamenii care Îl cinstesc pe Dumnezeu, canonizați sau „separați” de lume, pot fi numiți sfinți (ex: Fapte 9, 13, 32, 41; Romani 1, 7; 1 Corinteni 1, 2), unii sunt deja slăviți în Hristos, odihnindu-se în lumina necreată a Împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Aceștia sunt luminătorii Bisericii care răspândesc lumina lor în întunericul lumii în care trăim, chiar și dacă șederea noastră este temporară. Ei au luptat lupta cea bună, au terminat cursa și și-au păstrat credința (2 Timotei 4, 7). Chiar și în odihna lor, sunt mai vii în Hristos decât suntem noi. Și tocmai de la acești sfinți cunoscuți (sau necunoscuți) căutam nu numai inspirație și încurajare, dar și mijlocire; văzând în ei exemple pline de răbdare ale felului în care trebuie să vorbim, trăim și să murim în Hristos.

Unii creștini se opun ideii de a-i cinsti pe sfinți, fie că asta ar însemna să se închine moaștelor și icoanele lor sau să se roage lor, fiind de părere că trebuie să ignore ceea ce se află deja cu noi în Biserică de pe acest pământ. Ei consideră că până și „a vorbi cu morții” este un pericol, întrucât fie nu pot, fie nu vor să ne răspundă sau să ne corecteze atunci când ne îndepărtăm de la calea cea dreaptă, dar strâmtă.

Dar așa să fie, oare? Este acesta un pericol real sau o închipuire greșită? Din contră, eu cred că pericolul este mult mai mare dacă trăim fără sfinți.

Crescând baptist, petreceam mult timp cu grupul de tineri din parohia noastră. Practic, fiecare biserică baptistă din Centura Biblică (termen folosit pentru a desemna regiunea de Sud-Est și central sudică a S.U.A. - n.tr) are un astfel de grup, unde tinerii nu numai că socializează, dar și învață mai multe despre credință. Liderul grupului de tineri, de obicei în vârstă de 20 și ceva de ani, absolvent al seminarului, era mai mult decât un conducător pentru acești tineri: era un model de urmat, mentor, confident și prieten. Majoritatea studenților și-au povestit multe lucruri personale acestei persoane, ca să nu mai pomenim de identitatea sau nădejdea

lor de creștin.

Iar odată cu această preaslăvire a unei persoane aflate încă în viață vine un mare pericol: Ce se întâmplă atunci când eșuează? Când se iscă un scandal? Când se creează un conflict sau o „ceartă urată” între ea și cei pe care ea îi îndrumă?

Acest lucru se întâmplă mai des decât aș vrea să îmi amintesc (aventuri cu fete din grupul de tineri, de exemplu, sau probleme financiare). Iar la final credința multor studenți era pierdută. Cel mai mare model al lor, prieten și învățător spiritual s-a dovedit a fi un șarlatan și un mincinos. Credința lor era pierdută, precum și viața liderului sau grupul de tineri.

Acest tip de tragedie și pierdere a încrederii poate avea loc în mai multe situații, desigur, și nu se limitează la un singur fel de credință sau la un anumit grup. Însă ceea ce vreau să spun este că a crede numai în cei vii nu este întotdeauna un lucru înțelept. De fapt, cel mai înțelept lucru este să îi cauți și pe cei care, precum a scris Sfântul Apostol Pavel, au luptat lupta cea bună și au încheiat cursa, o cursă care ne este întinsă nouă, fiecărui creștin.

Iar în persoana lui Iisus și a Sfinților Săi avem acest tip de exemplu, avem garanția credinței, modele de urmat care nu ne vor dezamăgi sau lăsa singuri. Acești oameni ne pot ajuta în cursa noastră de oameni muritori către Rai.

Imaginați-vă pentru o clipă că sunteți arestați pentru că sunteți creștini. Sunteți mama sau tatăl a trei copii mici, trei fiice. Aveți de ales între două lucruri: primul este să vă lăsați fiicele să fie omorâte în fața voastră, una după alta. Cea de-a doua este să vă lepădați public de Hristos, oferind jertfe unui zeu fals.

Ce ați face? Veți privi cum viața se va scurge din chipurile fiicelor voastre dragi, în timp ce ele cer îndurare? Sau vă veți lepăda de Iisus? Nu e ușor nici măcar să ne imaginăm un astfel de scenariu îngrozitor și mulți dintre noi ar vrea să creadă că au tăria sufletească de a face alegerea corectă. Dar am face-o? Ar face-o soțiile noastre sau membrii apropiați ai familiei, cei de

la care căutăm îndrumare, dar și tărie sufletească, psihică și emoțională?

În timpul persecuției împăratului roman Hadrian (cca. 126 d.Hr), o mamă pe nume Sofia s-a confruntat cu această decizie: să își lase fiicele să fie ucise sau să se lepede de Hristos și să se închine regelui. Fiind creștini din Italia convertiți, Sfânta Sofia și cele trei fiice ale sale, Pistis, Elpis și Agape de 12, 10 și 9 ani, au pătimit pentru credința lor. Sofia a trebuit să privească cum fiicele sale, de la cea mai mare la cea mai mică au fost torturate și apoi decapitate. După ce a jelit la mormântul lor trei zile, Sofia a adormit și ea întru Hristos.

Vă puteți imagina suferința? Groaza? Ca părinte, abia pot să mă gândesc la aceasta. Și, totuși, de aceea avem nevoie de sfinți. De aceea avem nevoie de exemplele lor, nu doar ca amintire a modului în care ar trebui să trăim pentru Hristos, ci ca o amintire a modului în care trebuie să murim, cum să pățim alături de Hristos ca moștenitori ai veșnicei împărății în El.

Având-o pe Sfânta Sofia, nu trebuie să ne închipuim ce am fi făcut noi sau alții în situația sa. Deși este greu, nu trebuie ca speranța sau credința să ne fie zdruncinate de alegerile greșite ale altcuiva. Nu trebuie să ne pierdem încrederea atunci când și noi suntem persecutați sau în fața suferințelor de aici și acum; în tensiunea dintre deja și nu încă.

Sfânta Sofia, prin chinurile pe care le-a îndurat de dragul mântuirii sale și nu numai, ci și a mântuirii fiicelor sale biruitoare mucenice, în ce situație din viața noastră nu ar putea ea să mijlocească pentru noi? Prin ce încercări am putea trece, pe care ea să nu le înțeleagă sau să nu poată fi alături de noi?

De aceea cinstim sfinții precum Sfânta Sofia, de aceea ne rugăm ei și celor trei fiice ale sale, fiice care au pierit atât de tinere, dar care au biruit totuși moartea prin Învierea Domnului Iisus Hristos. Am fost asigurați că rugăciunile dreptilor sunt puternice (Iacov 5, 16) și că nu este nimeni mai drept decât sfinții.

Repet, cinstim sfinții pentru că au îndurat până la final. Fiind cei care au terminat cursa, se roagă ca fiecare pas al nostru să fie călăuzit spre final. Întrucât am terminat cursa ce li s-a întins, acum se odihnesc în slava lui Hristos din ceruri, în prezența Sfintei Treimi. Un loc unde nu este nici boală sau suferință, suspin sau tristețe, moarte sau boală.